

Laurvig den 2den Februar 1881.

Jeg kan ei afholde mig fra at faa øst ut af hva mit arme Hjerte bærer paa. Nu har j læst igjennem alle disse dyrebare Blade, der er kommet mig i hænde end skjønt det ei saa du hertil. O du store Gud, hvordan skal det nu gaa, hvem skal kunde hjelpe os nu i dette forferdelige Mørke. Ille har det vært før, men nu er det værste kommet. Att j har maattet gjort det forbi med Severin er grusomt, men hvilket Valg havde j. Det optaarnet sig saa uhyre Hendinger, at det skulde mer en min Magt til at staa. Dog har j gjort alt forbi i det ydre, mit Hjerte Hæng ved ham nu mer end før. Jeg kan ei om det end elske ham, og er han det ikke værd, som trods Alt endnu elsker mig igjen O Gud om du kunde føre os til Maalet, ja han kan jo, thi Hva er umulight for Gud. O j har saamange Tanker om hvadj skal gjøre, om j i al Stilhed skulde reise fra alt sammen. Om nogen kunde raade mig, ingen har havt en være Stiling i Verden tror j. Kunde j blodt blive lykkelig med min Severin, (j siger min, men han er jo ei min længer) var det jo intet hva j havde døiet, men er det udsigt hertil. Om j kunde blive saa lykkelig at opfylde all de Ønsker j i denne Bog er Gjenstand for, o kan ei en ung Pige være stolt af at besidde en saadan Gjenkjendelighed, der ei har Ende, jo det er vist, j har været lykkelig, o saa uengelig lykkelig, og nu skal Alt være forbi, kan det være mulig, skal j aldrig opnaa denne Lykke, skal nu aaalt gaa tabt og j gjør den j elsker over Alt paa Jorden, ulykkelig. O j kan ei udtrykke min Smerte og min Lidelse i disse Dage og hva har j ei igjen, Længsel har j havt før, men nu faar j den end verre og ingen Udsigt til at komme lenger. Findes der ei Barmhjertighed spørger j mangen gang. Og den stakkels Severin, var j blot alene, men hva lider ikke han. O trofaste Fader, er ikke j forundt at gjøre ham lykkelig saa gjør du ham lykkelig, betal ham du igjen for hans Kjærlighed, all hans Længsel, gir du han igjen Herre. O gid, gid, j kunde faa gjøre det, barmhjertige Fader, er det ikke hvorfor har du tendt Kjærligheden i vore Hjerter, naar vi skulde lide denne bitre Skuffelse o kjære Gud staa os bi, og hjelp os begge men mest min dyrebare Severin. Om vi kunde naa frem, men det er vist ei rigtig at haabe sli, det gør kun ondt verre men saa lenge det er Liv, kan ei Haabebet udslukkes?

Laurvig den 5/2 81.

Jeg fortsetter i denne Dagbog og saa kan det maaske hende vi kan bytte igjen At Brevet ser j Severin havde tenkt at komme hid i Morgen Søndag, men heri bliver han vel hindret af veiret, thi Veiene er nu vel aldeles ufremkommelige efter dette store Sneveier. Det kan da maaske hende Severin vi aligevel kommer til at komferere over Dagbogen, thi j kan ei faa det fra mig at Enden dog vil

blive god, Gud vil komme os tilhjelp i vor Nød. I Dag har j vært mer end almindelig trøstet, thi j synes at vi under Alt og gjenem alle Storme, dog maate naa frem. Al tid lyder det for mig "bare Han kan holde du". Dette er sagtens ikke godt men Kjærligheden er stærk. Jeg kjenner på mig selv at j kunde ikke glemme Ham om j blev nok saa gammel, det er min eneste og høyeste Lykk og skulle j ei med Tiden kunde Vinde. Til Vinteren, siger j ofte til mig selv, har du vundet til Vinteren, er Severin din for alle Tider. Gud give dette var sant. Severin sagde han maatte tale ved mig o du dyrebare Ven viste du Blodt hvor gjerne j ønsket det samme, paa samme Tid som j frygter for Følgene, thi skjult kan det umuligt ga, O Himmelske Fader staa os bi, hjelp os igjennum lad os naa Maalet og lad vor Kjærlighed aldrig udslukkes. Her kom for nogle Dage siden Brev fra

M. Skomager til Fr. Smith, angaaende nogle Breve. Han sagde j fremdeles skrev til Severin, Sømesen havde seet et Brev ti Severin fra Laurvig med min Haandskrift, som var adresert til Kjm. Nilsen. Jeg fatter ei paa hvilken Maade dette har gaaet for sig, men underetning havde de faaet. Men j tror Man fik et kraftig Brev igjen til Tak for hendes Tjeneste og Godjerning. O j havde saadan Lyst til at gjøre hende et Puds igjen, fik j bare Severin hun skulde faa lang Nase. Ja Gud hjelpe os hertil. M L.

Samme Dag.

Hvordan j Tænker og hvordan det gaar altid kommer j tilbage til Severin, uden han kan j ei leve. Det er saa tomt og øde nu for mig da j ingen Ven har, men dog jo j har ham, han elsker mig fremdeles vil holde du endnu en Tid og saa Severin skal vi høste. O Severin du vil ei komme til at angre at du har ventet, hvis du kan gjør det. thi trofastere Hustru end Marine faar du aldrig, heller ikke en der elsker dig mer, thi af hele midt Hjerte elsker j dig og af hele mit Hjerte tilhører j dig, trods j har maattet give Afkald paa dej, men veit kun for en Tid. Vi kan ei leve uden hverandre det føler j, Min Smerte og Lidelse denne Tia kan du bedre skjønne end j kan beskrive, thi ogsaa du har faaet din Del, vi bærer saa ligt og mer ligt skal vi komme til at bære hvis Gud under os den Naade at blive hverandres igjen for hele Livet. Gud lønne dig Severin for at du har tilgivet mig, men du kunde ikke andet, j var i grunden Uskyldig. og har j ei været stærk nok saa tilgive mig Gud, j kunde ei mer. Men troløs Severin, har j dog ei været, thi j elsker dig nu ligemeget som før og kan aldrig ophøre hermed. Fik j blot tale ved dig og igjen faa Raad af dig saa kunde aldt blive godt, O Gud lønne dig hvis du kommer, j skulde negte dig det o j er nok saa altfor glad ved at treffe dig igjen, og j kan ei heller treffe dig uden som min kjære elskede Severin.

Christiania den 11te Marts 1883.

Mangen lang Tid er gaaet siden j skrev i min Dagbog og hvor mange underlige Ting har det ikke i denne Tia gaaet for sig. Siden j sist skrev her har naaet vort Maal vort længe eftertrakte Maal. Jeg er blevne min dyrbare Severins lykkelige Hustru. Og j kan med hele mit Hjerte og med Gud som Vidne, sige, j er overmaade lykkelig. Jeg eier dens Kjærlighed j elsker høist paa Jorden og som gjør alt for at gjøre sin Marine lykkelig. La Gud være evigt Tak, der dog ende Alt gjorde det saa, j synesnu j hviler, som et Mandskab der har udstaaet Storme og Elendighed og nu er i god tryk Havn. Vi blive gift den 28de September 81 og har nu alerede en liden Datter, Den 26 August i 82 efter 11 Maaneders Ægteskab skjænkede Gud os vor lille Margit. Alt gik Gud være lovet vel, det kom en maaned før Tiden, og min lille Pige var liden, men frisk, og er nu en rigtig flink Pige paa snart 7 Maaneder, til alles store Forundring. Severin havde netop reist og j havde fulgt ham samme Dag, Margit saa Dagens Lys, hun blev fød Kl. 2 $\frac{1}{2}$ Eftermiddag den 26 August 1882.

Jeg var saa underlig beklemt i Dag og saa falt det mig ind, j skulde betro mig til min Dagbog. Men som j skulde sette mig til og var rigtig trist, fik j Indbydelse til en Nabos Fødselsdag paa et glas Vin. Det gik virkelig over og hjalp nu er j noksaa let og fornøid. Jeg lenges saa uhyre efter min dyrbare Severin, o kunde han være hos mig altid, Mennesket er uforføid, nu er j hans Hustru, det var før mit Maal, nu vil j altid være ham nær. Men kan sorgen fortænke mig hrei, j elsker ham jo saa høyt og j har kun ham og vor Datter at give min Kjærlighed. Jeg er jo for hans Skyld forladt af min Familie, min Faders Datter er j ei længer, da j overtraathe han Bud og ægtede min Severin. Endnu har j aldrig angret mit Valg, thi Severin har gjort mig lykkelig, lykkeligere er j nu end j nogensinde har drømt om. Dog beder j altid Gud om at faa mine Foreldres Tilgivelse og Velsignelse i denne Verden. Det faar staa til ham, j tror ei j i Giftemaaliet har syndet mod, uden ved at gaa mod mine Foreldre, men dette synes j maatte tilgives, dog Gud har gjort store Ting for mig maatte han ogsaa gjøre dette, og ligeledes føre mig og min Mand til sin Havn ved vore Dages Ende, følg dem der skal vandre Herre, at dem vandrer i dit Navn. og styre dem der bliver tilbage og lad os atter mødes hos dig, hvor ei Adskillelsen eller Længsel trykker. Og vært Barn Herre Gud vær der i Fader og Moders Sted dog tag det for er vist saa din Vilie, gid j af Hjertet kunde sige din Vilie ske. Hjelp og saa mig Fader at j **** mangler en halv side***** joi godt for der giver til, men man faar leve som man kan, det er godt Severin lider ingen Mangel paa Kosten hvor han er. Han aner nu ikke hvor kleint det denne Gang har været med mig. I Dag Kristine skulde gaa og **** mangler en halv side*****

Urtegaden Søndagsaften den 23de September 1883.

Det er underlig at lese igjennom baade min og Serins Ord men det herligste af alle Ting at j fremdeles kan sige som j har sagt før i Bogen af mit ganske Hjerte. Jeg er saa lykkelig og veltilfreds og saa hjertelig glad i min dyrebare Severin, saa gud være takket der gjenomm alt førte os til det Maal vi higdes efter. Dog har j fremdeles Længsel, Længsel efter min elskede Make, som altid ferdes paa Søen. Dog nu har j han da snart igjen. Nu har vi snart været gift i 2 Aar det er allerede mange Dage Uger og Maaneder, men lige lykkelig er j nu som den første Uge. Vor lille Datter er flink og frisk nu snart 13 Maaneder, hun kan endnu ei gaa for sig selv men er flink til at gaa med Støe. Jeg er meget alene og Tiden falder lang og trids, men en Sømands Hustru har ei andet at vente j er bedre stillet end mange, thi j faar da min Mand oftere om end Kort. Nu vil j Køye, j bliver trædt, gid j kunde drømme om dig elsked Severin.

Urtegaden den 14 Desember 1885.

Jeg er fremdeles alene, min Mand er endnu ei sluttet Søen for i Aar, men Gud være lovet, nu lakker det fort, dette er den siste Tur og fører Gud dem vel hjem, har j en koselig Tid i vente. Det er vor herligste Tid den Tia Severin er hjemme om Vinteren. Det er saa underligt at lese gjennem Dagbogen til Severin og saa deilicht at vide at han er den samme, han er virkelig en Kjærlig trofast Mann som han lover at blive. Og det er i alle Maader i vort Ekteskab som vi haabet det skulde blive. Og det er vel en herlig Ting ei at blive skuffet og at ei Kjærligheden tager af, j imødeser min Mands Komme med lige stor Glæde og bankende Hjerte som før da j var Pige og ventet ham som Pige. Naar j hører hans Trin hopper det noget i Brystet af Glede. Nu har vi ogsaa toelskelige Børn der hjælper til, at Hjemmet end mer er os kjært, en kjek vakker Datter paa 2 Aar, en brunøyet sød Pige og en deilig Gut paa omtrent syv Maaneder. Ja Tiden gaar, Vi har faaet hinanden, vi er blevet Mand og Hustru Severin, og vi er ogsaa Fader og Moder, ofte synes j det er som en Drøm, j synes det er underligt at det virkelig er mig som er Moder til disse velsignede men det er dog mine og j har jo faaet føle de er kommet til Verden. Dog Gud er god Han hjælper mig og det har gaaet saa godt og saa fort. Min Gut er 17de Mai Barn en Friheds gut antagelig. Ja Gud er god mod os det er vist, nu har han ogsaa vent mine Foreldres Hjerter til mig igjen, saa nu sees j med glede i Hjemmet og j har i Sommer tilbragt en lang deilig Tid hjemme med mine Smaa. Min Mand har ogsaa været hjemme og behandlet med Kjærlighed og dette er saa deilicht for mig, thi han fortjener det. det er en ordentlig og bra Mand i alle Dele og saa hjertelig glad i sin Hustru og sine Børn og saa hjertlig elsked af dem igjen. Maaske faar vi

Julen sammen eller saa kommer han straks over Jul, det kommer an paa Veiret. Gud velsigne mine to Smaa og hjælpe mig til at opdrage Dem rigtig ja hjælpe mig trofaste Fader, du der har fulgt mig hidentil, hvor mange hvor mange gange har du ei hjulpet enn du bliver ei træt du ser hvad j formaar. Søndagsaften Marine.

Trondhjemsveien den 16de November 1889. Løverdagsaften.

Det er saa underligt at lese gennem disse Blade nu efter flere Aar forløb, se al denne Længsel og Higen Haab og Uro, og vide at nu sidder vi rolig i Havn har naaet vor Lykke og er allerede flere Aars Ægtefol, nu har vi været gifte i 8 Aar og mange Forandringer har jo hent, men ingen Forandringer i vort Forhold eller vor Kjærlighed, lige ømt, lige trofast, lige brændende er vor kKjærlighed nu som den gang, det er nesten utroligt, thi det er saa mange Slags Ægteskab at se og høre. Ja Gud være lovet, han skal takkkes al tid at han forundte os den Lykke. Vi har siden j skrev her faaet 3 Børn, saa nu har vi altsaa havt 5 Børn 3 piger og 2 gutter. Vor elste lille Pige tog Gud fra os i Vaar den 17 Mai Kl 2 om Eftermiddagen hun døde paa et besøg hos mine Foreldre i Larvig, j kom saavidt hjem og fik se hende, men hun var uden Bevisthed, sin Mama kjende hun ei mer. Det er endnu ei Legt Saaret efter hende, hun var jo vor ælste og allerede til Hygge og Selskab for sin Mama skjønt ei mer end 7 Aar gammel, meget for sig efter Alderen og et vakkert Barn min Gud tog hende, hvorfor ved vi ei, vi ved det var hans vise Raad og maa bøye os under hans Allmagt, men at sige Herren gav, Herren tag Herrens Navn være lovet, skal meget tie, uden Smærte ialfald, vi har netop nu faaet en liden Pige igjen for kun 3 Uger siden, saa Tallet er igjen fult 2 Piger og 2 gutter. Vor Stilling har ogsaa gaaet fremover efterhvert og nu har allerede min Severin Dampskipet Christiania at føre som han begynte med som 2^{den} Styrmand Gud har velsignet os rigelig, j tror Velsignelsen følger med Kjærligheden og Enigheden i Hjemmet og det er saa rimelit, thi Gud er Kjærlighed, og Kjærligheden hos Mennesket forædler det trekker alt det gode frem, thi vi ved jo det er noget godt i ethvert Menneske, og lykkelig er den som kan faa øve sin Kjærlighed og faa føle Kjærlighed, da bliver Ægteskabet Jordens Paradis. Intet herligere ved j paa Jorden end naar j har min dyrebare Ægtefelle her hjemme og vore Børn omkring os. De Uger vi har til sammen om Vinteren er glanspunktet i vort Liv, nu har vi snart vor herlige Tid igjen i vente, ja ingen ung Pige venter mer paa sin Kjæreste end j paa min Mand og det herlige j er selv gjenstand for samme Kjærlighed. Du min gut har gjort mig saa lykkelig og altid vil j prise Gud for den Dag han førde os sammen, ja Gud være evigt lovet for sin store Kjærlighed mod os.

Marine.

Ogsaa min Søster Anbjørg er nu gift gud give hun maa blive saa lykkelig som j, det er stadig mit ønske. Ligeledes Broder Erling er gift for nogle Aar siden, de andre Brødre er for tiden her i Christiania og kun Søster Elise hjemme hos vore kjære Foreldre.

den 16de November 1889.

Christiania den 14 Juni 1890.

Atter nogle Ord i min (vor) Dagbog Sist j skrev talte j om en Datters Fødsel nu har allerede Herre taget hende kun 5 maaneder gammel, hun var fød 24 Oktober 1889 og døde 23 Marts 1890 af en Eftersygdome af Influenta, Hun hed Magnhild Margit, og hviler i samme Grav som sin Søster. Atter et Smærteligt Tab for os og dobbelt blev det ligsom da det var saa ner det andet. Det er saa gyseligt at vide synes j de deilige Børn og nu ligger de der og er intet, men Gud vil vel Klare det ved Opstandelsen og engang vil alle Spørgsmaal alle hvorfor blive besvarede, nu har vi kun at mottage og bære Prøvelsene saa godt vi kan. Jeg takker min Gud som lader min Mand leve og fører ham heldig gjenem alle Farer, ja Gud inderlig velsigne min elskede Severin. Vore 3 Børn som vi har igjen er friske og kjække. Min Mand reiser sine vanlige Turer frem og tilbage for en Maanedes Tid siden var j med en Tur, det er deilicht at være hos Severin, men saa er j saa søsyg saa det ligsom afskrekker mig for at gjøre det saa ofte j kunde. Vor elskede Ragnvald var ogsaa med.

Trondhjemsveien den 16 Juni Marine.

Søndag den 3^{die} Januar 1895 Herslebsgade n8.

Jeg fik virkelig Lyst til at skrive lidt i min Dagbog, det bliver Aar imellem og mange Forandringer skeer, men et holder fast Severins og min Kjærlighed holder lige godt, lovet være Gud, det er vor Velsignelse Jeg har netop havt et Par deilige Dage om bord hos ham, følger ham som Regel til Lastepladsen da han er saa kort her, og hvilke deilige Dage i hans Nerhed, bare at høre ham i nærheden faar mit Hjerte til at banke, endnu har det ei hent at Severin har taget i en Dør og j har hørt det, uden j har kjent noget usigeligt deiligt i mit Bryst O hvor j har grund til at takke Gud for j er saa lykkelig og j gør det ogsaa. Siden j skrev i min Bog sist har j havdt 3 Børn og 5 før det bliver 8 en stor Flok og naar j tenker paa det er det ganske utroligt men j maa jo tro det, j har sagtens faaet føle Smæreten ved at bringe Dem til Verden, men alt har gaaet saa fort og godt og forholdsvis let, aldrig har j havt noget efterpaa alt har gaaet sin naturlige gang. To af disse 3 siste er døde ganske Smaa to Smaagutter Thorbjørn født den 30 Oktober 1892 og døde 5 Maaneder gammel og Bjarne født den 5 Mai 1894 og døde 3 Maaneder gammel, den første af Indfluensa den

siste Mavesyge. Men saa har vi den 3de en Pige som nu er straks fire Aar, en kjæk sød Pige nu altsaa vor minste. Det skulde jo være godt om hun ogsaa blev den minste nu har vi altsaa 4 Børn 2 Piger og 2 gutter friske og kjække. Min Mor er flytted her til Christiania igjen og to Søsken har j hjemme hos hende og det er mig til stor Hygge som er saa alene. Nu venter j snart min Mand hjeme en Stund, de skal lægge op en Tid og det er behaglig Tid for os. Børnene og j glæder os omkap. Og Severin glæder sig hans beste Dager er i Hjemmet, det er saa morsomt og hyggeligt han følger alt i Huset med slig Interesse og hvilken Hvile er det ei for mig naar han er hjemme, alt lægger j da paa hans stærke Skuldre. Min Severin har faaet nogle Svimmelhetstogter som j ikke liker, men j haaber til Gud, det ei er noget alvorligt. Jeg tør ei tænke den Tanken du, at j skulde vandre Livet uden ham. Jeg slutter for i Dag med en inderlig Bøn til Gud at han fremdeles vil velsigne os og lade os leve mange mange lykkelige Aar sammen, og velsigne min dyrebare Mand paa al hans Fart paa Sø og Land.